

ROZDÍL AMATÉR - PROFESIONÁL NENÍ VELKÝ

*Rozhovor s šansoniérkou a herečkou Ester Kočičkovou,
která vystoupila na slavnostním zakončení Divadelního Pikniku Volyně 2019*

Nebudete na nás drsná? Na jevišti si neberete servítky, ale v reálu z vás máme úplně jiný pocit...

Já jsem hrozně hodná. Ale jak jsem říkala, jako bývalá vychovatelka mám ráda ve třídě klid, a když na představení není klid... Je mi líto lidí, kteří si zaplatí vstupné a přijdou na koncert a někdo se tam musí bavit a rušit je. Co že ruší mě, ale hlavně ty lidi. Takže jsem v tomto velice nekompromisní a vůbec to nechápu. Protože když mě něco nebaví, tak jdu prostě pryč, neprobírám to, řeknu to třeba někomu na baru.

Na jevišti jste už něco zmiňovala, ale mohla byste více rozvést váš vztah k amatérskému divadlu? Kde jste s amatérským divadlem začínala vy?

Přestěhovala jsem se po maturitě do Prahy s tím, že budu herečka, popřípadě zpěvačka. Měla jsem vystudovanou střední pedagogickou školu, takže jsem začala pracovat na Středním odborném učilišti potravinářském a ihned, jak to bylo možné, tak jsem začala dělat pantomimu s řeznicemi.

Slyšela jsem správně, s řeznicemi?

Ano, vychovávala jsem nastávající řeznice. Sama jsem chtěla být u divadla a sháněla jsem, kde se uplatnit, a zjistila jsem, že je v Bráníku ochotnické divadlo. Nebo amatérské? To opravdu nevím, tyhle šablony nemám ráda. Ale z historie víme, že mnoho ochotnických nebo amatérských divadel mělo velký účinek v našich divadelních dějinách, hrála, co nemohla hrát profesionální divadla. Já jsem u toho chtěla být a musím říct, že do dneška mě to prostě baví, zkoušet. Hrála jsem i v různých jiných souborech, protože na DAMU mě samozřejmě nevzali. Později jsem se dostala na jakousi Konzervatoř pro pracující, takže mám teď papír na to, že jsem herečka. Ale od té doby ho po mě nikdo nechce, a ani já to už vlastně nechci. Můj bubeník z jiného seskupení si třeba nebere žádné honoráře, protože to chce dělat pro radost. A mě také skoro téměř připadá, že ve chvíli, kdy za to začnete brát peníze, začne jít především o tu kvantitu.

Proto tak vyzdvihujete volnost amatérského divadla?

Ono to tak vždycky fungovalo. Zaplatí pámbu, že si nějaká vesnice rozhodne, že když tam mají kulturáček, tak si tam začnou zkoušet. Co jiného taky dělat? Vždyť je to výborné trávení volného času. A hlavně je to čurina, sranda. Každý si rád něco vyzkouší, každý se pak rád jde podívat na svého bratra, na svoji tetu... Teď na přelomu roku jsem byla vyzvaná pražským studiem Druna, jestli bych nedělala divadlo s ženami. A já jsem si říkala, co s tím teď dál? Představení jsme zahráli jen jednou, protože jsem netušila, že bych se třeba mohla přihlásit někam do Volyně, nebo kamkoli. Nevěděla jsem, že jsou nějaká soutěžní kola. A trošku mě vyděsilo, že jsou předkola a že to má takovouto strukturu, že se tam člověk nedostane, i když je to možná i dobře.

Takže jste zjistila až tady, jak systém přehlídek funguje?

Myslela jsem, že existuje pouze Jiráskův Hronov. A vůbec mi nedošlo, že jsme se měli přihlásit někam jinam. Ale je teda pravda, že dívky jsou každá odjinud. Ony byly všechny strašně slušné a akurátní, tak jsem jim řekla: „Vy budete k**vy, děvčata.“ A to byste koukali, co se s nimi dělo...

K.V.A.S. Karviná / režie: Lucie Ráčzová, Radka Zapletalová
Tomáš Kovanda: Projekt N.A.Ď.E.Ž.D.A.

HLAVNĚ JSME CHTĚLI HRÁT KOMEDII

Rozhovor s herečkou Ivanou Židkovou

Jak jste se dostaly ke hře současného autora Tomáše Kovandy?

Máme úžasnou režisérku Lucii Ráčzovou, která hru objevila na internetu. Zalíbila se jí. Ukázala nám ji a začali jsme zkoušet. Nejdřív jsme ale autorovi zavolali, zda nám dá svolení. Dal a dokonce přijel na premiéru. Nespolupracoval s námi při tvorbě, ale premiéra se mu líbila. Některé věci, které jsme ztvárnili, pro něj byly nečekané, přizpůsobili jsme si hru sobě a víme, že jsme vytvořili první divadelní ztvárnění jeho textu.

Proč si paní režisérka vybrala právě tuhle hru, čím ji oslovila?

Asi tím, že jsme nic podobného nedělali, chtěla zkusit něco nového. Zajímala se i o hloubku textu, vizáž a všechno kolem hry. Hlavně jsme chtěli hrát komedii. Zajímavé také bylo, že když jsme hru začali zkoušet, tak jsme zjistili, že asi v roce 1984 probíhal v Sovětském svazu podobný projekt, kdy zavřeli kosmonauty do simulátoru. Zkoumali, jak se budou chovat, když je někde uzavrou. To byla velká náhoda, možná jsme se ve ztvárnění k něčemu reálnému přiblížili a ani jsme o tom nevěděli.

Jak jste vytvářeli scénu?

Máme úžasně herce, například Aleš Vašítek dělal palubní desku, Eva Markovková vymyslela provedení rakety a s Alešem to dávali dohromady a Radek Šmedek udělal malý model rakety. Takže každý přišel s trochou do mlýna a hodně věcí jsme si dělali sami. Jen trošku jsme se snažili o dobovou věrohodnost a předloha pro nás byla jen inspirací.

Mohla byste ještě říct pár vět o souboru K.V.A.S.?

Shodou okolností K.V.A.S. slavil čtvrtého července dvacet let, režisérka Lucie Ráčzová, která na Pikniku bohužel z rodinných důvodů není, jej zakládala. Postupně se měnili členové souboru, spíš jsme zaměřeni na komedie, máme docela velkou fanouškovskou základnu, lidé na nás chodí a my hrajeme rádi. Když jsme pozváni, tak se snažíme vyjet i za hranice města. Začínali jsme od jednoduchých věcí a snažíme se zvedat laťku. Jestli se nám to povedlo, to nevíme, ale snažíme se. Každopádně naše režisérka je hrozně fajn, myslím, že má pro divadlo cit a nebrání se ani našim názorům, jsme fajn soubor. Striktně se scházíme jednou týdně, když máme

premiéru nebo nám teče do bot, tak častěji (smích). Někdy se stává, že se sejdem i mimo zkoušku, například když jdeme podpořit jiné divadlo nebo přehlídku.

Už máte představu, jakou inscenaci představíte světu po N.A.Ď.E.Ž.D.Ě?

Momentálně vyhlížíme, máme rozpracované nějaké hry, tak uvidíme, co paní režisérka vybere, má hlavní slovo. Samozřejmě ale musí vybrat něco, abychom do toho charakterově zapadli. Od září chceme začít zkoušet novou hru, určitě to probereme a setkáme se. Jezdíme i na soustředění. Co se týče tématu budoucí hry, tak jej diskutujeme s paní režisérkou a zatím jsme daleci tomu napsat vlastní divadelní hru. Chtěli bychom najít něco, kde budeme moci hrát všichni, a to není úplně jednoduché. Předtím jsme hráli retro hru, v kostýmech stylizovaných do osmdesátých let, nyní hrajeme ve skafandrech, takže bychom zase rádi zkusili něco veselejšího, kde bychom se mohli na kostýmech vyřádít.

Irena Knetlová

MISE NA MARS?

Poslední den Divadelního Pikniku Volyně přivezl soubor K.V.A.S. z Karviné inscenaci hry Tomáše Kovandy Projekt N.A.Ď.E.Ž.D.A, divadelní hříčky s příchutí sci-fi a absurdní komedie o partě ruských kosmonautů, mylně přesvědčených, že se účastní historické mise na Mars. Samotná premisa hry je velmi vtipně nastavená a autor přináší řadu chytře prokomponovaných zvrátů a gagů. Právě na nahozeném slovním humoru je celá hra postavena a spíše neustále variuje úvodní situaci a dovádí ji do absurdních momentů. Je tedy z veliké části na inscenátorech a interpretech, aby dokázali divákovu pozornost udržet neustálou proměnlivostí a hravostí jevištního tvaru.

Souboru z Karviné se to zpočátku daří. Celá úvodní sekvence startu vesmírné rakety je nápaditá a plně využívá silnou zbraň inscenace, tedy její scénografické ztvárnění, včetně nápaditých kostýmů. Bohužel po této části tempo inscenace značně upadá. Samotná premisa, jakkoli zpočátku zábavná, se brzy vyčerpá a následující situace, ačkoliv mají v textu zaděláno na nějaký nový ozvláštňující vtip, se pomalu začínají točit v kruhu. Je tedy na inscenátorech, aby přinášeli stále nové ozvláštňující nálady. Což se leckdy v jednotlivostech daří (slepice, skafandry), ale nemohu se zbavit dojmu, že by inscenace snesla ještě větší hravost a invenci, aby udržela divákovu pozornost. Teprve v závěru se objeví nová svěží okolnost, totiž, že se posádka rozhodne neletět na Mars, ale emigrovat do USA. Tento příslib dalšího konfliktu je ovšem utnutý náhlým koncem představení, což ale může být už problém samotné předlohy.

Spádu inscenace nepomáhají ani nešťastně zvolené přestavby se zavíráním a otevíráním opony, které z diváckého pohledu trvají přeci jen déle, než by bylo záhodno. Ráznější střihy by tyto časté vsuvky vhodně rytmizovaly.

Herecký soubor si očividně inscenaci užívá a interpreti umí podat slovní gagy, ale jistá nejistota projevu, časté chyby v podání textu a občasná obecnost jednání mají poté za následek nedostatečnou akcentaci vývoje jednotlivých postav. Myslím, že větší konkrétnost a suverenita by představení také prospěla.

I přes zmíněné výtky se ale určitě jedná o zábavnou hříčku, která osvěží a v kontextu přehlídky jistě nezapadne. Jen by prospělo pročištění jednotlivých prvků inscenace a větší autorská odvaha a hravost.

Adam Doležal

Bylo to výborné.

Štěpán

Moc se jim to nepovedlo.

Láďa

Líbilo se mi. Zvolili takové odlehčující téma. Herecké výkony byly dobré.

Hana

Oceňuji energii, kterou do toho soubor vložil. Líbilo se mi, že to hráli rádi, bylo vidět, že se baví. Bohužel hra postrádala tempo a mám obavy, že se dnes herci bavili víc než diváci.

Kotál

Obávám se, že má odpověď bude poskvrněná tím, že jsem hodně unavený. Kdyby představení trvalo hodinu, tak by to bylo fajn, ta výprava, kterou tam měli, mi připadala hezká. Říkal jsem si, kolik je za tím práce a je škoda, když se to nakonec s diváky moc nepotká.

Filip

Promarněná šance.

Rostá

Začátek navnadil, připomněl mi dávnou a výbornou frýdecko-místeckou inscenaci Impérium vrací uhlo. Jenže pak se vše zvrhlo do opakování, nevtipných fórů a úmorného tempa. Škoda.

David, Praha

Tomáš Svoboda: Srnky

NENÍ TO ZASE TAKOVÁ BLBINA

Rozhovor s režisérem Petrem Richterem

Poslední roky jste na přehlídky přijížděli s těžkými kusy Smíření a Psí kůže. Už nastal čas na odlehčení a komedii?

Ano, Smíření je z konce 2. světové války, Körnerova Psí kůže z konce třicetileté války. Po těchto tématech jsme si řekli, že potřebujeme něco veselého. Lidé si chtějí orazit, zařadit a na válečných těžkých tématech se nezasmějí.

Proč jste vybral právě Srnky Tomáše Svobody? Čím vás okouzlili?

Před čtyřmi, pěti lety mi moje žena Petra Richter Kohutová text dala přečíst a já si říkal, co to je? Nějak jsem na to nebyl nastavený. Loni mi to dala znovu ve chvíli, kdy jsme chtěli dělat něco veselého. Čtu si to a říkám si, že to není zase taková blbina. Lidé mají různé bolesti, fyzické i psychické. Není to úplně volovina, divák se zasměje, ale může se nad tím i zamyslet.

Členové souboru prošli stejnou cestou? Od nepřijetí až po současnost, kdy, zdá se mi, si hraní a text užívají?

Asi v duchu ano, protože po premiéře se mi přiznali, že nevěřili, že to bude mít takový úspěch. Máme štěstí, že diváci hru milují a jejich odezva je velká.

To jste viděl i dnes. Ačkoli máme v souboru nějaké nemoci, jedna srnka bere antibiotika a ne vše se povedlo - ale zaplatpanbůh zvládli to.

Do jaké míry je představení vaší pevnou režií a do jaké pak i výsledkem nápadů herců?

Vznikalo to při zkouškách. S něčím jsem přišel a herci to dotvořili. To je běžný proces. Moje režijní práce hlavně souvisela s tím, že původní verze je vlastně jenom vyprávění. Potřeboval jsem tam dostat dialog a divadelnost. Přišlo mi to suché a proto jsem tu strukturu chtěl rozbít a zdivadelnit. Například o školní jídelně se jen vypráví, my jsme ji zahráli. O dirigentově partnerce se původně jen vypráví a podobně.

Je tedy po Srnkách, co dalšího můžeme od vašeho souboru čekat? Návrat do vážnější polohy?

Úplně ne. Naše další režisérka Anička Ratajská chystá Tři verze života od Yasmíny Rezy, v říjnu bude premiéra. Máme také rozkoušené Kadaňské pověsti a začínáme pracovat na Muži sedmi sester.

Martin Rumler

PŘÍBĚHY NEOBYČEJNÝCH ŠÍLENSTVÍ

Se hrou Tomáše Svobody Srnky není těžké se v českém divadle setkat – i proto, že ji snad ve všech divadlech, kde kdy sám Svoboda coby režisér působil, nastudoval. (Aktuálně je v jeho režii k vidění v brněnském Divadle Bolka Polívky, libereckém Divadle F. X. Šaldy a nejnověji v Divadle na Fidlovačce.) Těžko se ovšem moc divit jemu i dramaturgii jednotlivých divadel: ta dvanáct let stará groteskní komedie je, krátce řečeno, prostě hrozně vtipná.

Čtveřice příběhů, které se jedné zvláštní noci protnou, vypráví s hutnou porcí černého humoru o lidských úzkostech, nejistotách a podivínství. Nebýt poněkud problematického konce, který má už už nakročeno k nějakému sdělení o tom, jak v pravou chvíli nikdy nedovedeme říct tu správnou věc, ale nakonec se utopí v dalším, tentokrát už zbytečném přídavku groteskní bizarnosti, řekl bych, že je vynikající. Především má bystrý jazyk, ostré tempo a proměnlivé způsoby vyprávění.

Inscenace karlovarského Divadelního studia D3 se vyznačuje dvěma klíčovými kvalitami. Zprv režisér Petr Richter dobře ví, jaký text má v ruce, a dovede pro něj nalézt adekvátní míru grotesknosti v herecké i výtvarné stylizaci. Je to inscenace, která mimořádně dobře slouží svému materiálu, je divadelně hravá v nejrůznějších zcičovacích a výtvarných nápadech, drží si vesměs adekvátní tempo-rytmus a má cit pro pointu.

Tou druhou kvalitou jsou potom ti, na nichž dramatika tohoto typu stojí zcela zásadním způsobem, tedy herci, a to, řekl bych, zcela bez výjimky. U Marka Himla v roli dirigenta Petra lze nesporně vyzdvihnout přesný timing a heroickou práci s clickerem, ale celý soubor je mimořádně kompaktní. Dovede se záplem vyprávět, rozumí tomu, co a proč říká, bez potíží umístí vtip či načasovat gag.

Srnky jsou ryzí divadelní pop, kvalitní mainstream – a D3 je jako takové dovedlo realizovat bez jakéhokoliv lapsu, který by stál za řeč. Co víc si na závěr festivalového maratonu přát.

Michal Zahálka

To nejlepší nakonec

Petr, Poděbrady

Jako jo, ale že bych z toho byla úplně odvázaná, to ne. Některé věci mi přišly zbytečně popisné, někde jim nefungoval timing, který je tam nutný. A nemůžu zapomenout na inscenaci Srnek Ty-já-tru Hroboso, které bylo výborné, a bohužel pro dnešní představení to srovnání mám.

Helena, Praha

Bylo to hezké a bylo to super. Perfektní zakončení. Užil jsem si to, předlohu jsem neznal a příjemně mě překvapila.

Pavel, Slavičín

Jsme srnky, jsme hodné srnky. Viděla jsem kdysi na Hronově od Hrobosa a od té doby jsem na ten titul nezapomněla, další bylo divadlo z Plzně a taky to bylo prima. A dnes zase pěkné.

Jaroslava, Český Krumlov

Slušela by tomu větší uměřenost a civilnost, větší žánrová čistota a občas méně psychologie u některých herců Ale na druhou stranu to bylo pěkně postavené, nasmál jsem se a pobavil.

Martin, Jihlava

Neskutečná sranda od začátku do konce, bolí mě břicho od smíchu a jsem nadšený.

Honza od Strakonice

KOPR ANEB OBHAJOBA DRAMATICKÝCH POSTAV

Už šestý běh Kurzu praktické režie (KoPR) poprvé změnil své letní působiště a týdenní soustředění se místo Hronova odehrává v rámci Divadelního Pikniku Volyně. Dlouhodobý kurz se stal za mnoho let pověstným a vyhledávaným.

Pod vedením režiséra Milana Schejbala a dramaturga Ludka Horkého se tentokrát věnují frekventanti dramaturgicko-režijní koncepci. „Scházíme se dvakrát ročně na týdenní soustředění, na Pikniku je to druhý týden nového pětiletého kurzu,“ říká Luděk Horký.

Právě Luděk je mezi lektory nováčkem, který vystřídal dramaturgyni Kateřinu Fixovou. „První týden jsem ještě trávil po boku Kateřiny Fixové, která spolu s Milanem metodiku kurzu vytvořila a která už pokračovat nechtěla a o Milanovi Schejbalovi prohlásila, že je po těch letech blázen, že se do toho znovu pouští. Nabídka mě velice příjemně zaskočila. Od Milana jsem dostal své profesionální angažmá v divadle ABC, kde jsem strávil jako letor dramaturgie a dramaturg deset let. Poznal jsem se tam s Kateřinou Fixovou. Milan spolu s dramaturgyní Janou Paterovou mě toho strašně moc naučili. Od té doby mám s Milanem velmi silný vztah, jsem rád, že se setkáváme často jako lektori amatérského divadla, protože už profesionální práci máme každý jinde. Milan v příbramském divadle a já v České televizi. Takže KoPR je pro mě fajn možnost setkávání s Milanem, který pro mě mnoho znamená. Za druhé je to legendární kurz a to, že si mě Kateřina Fixová a Milan Schejbal

vybrali, pokládám za velkou čest a odměnu,“ prozrazuje Luděk Horký.

V okamžiku, kdy „přepadneme“ seminář v učebně jedné z volyňských škol, se KoPRáci právě věnují Gazdině robě. Ti, kteří se rozhodli zpracovat tento text, měli za úkol obhájit vybra-

nou postavu před ostatními v duchu svého výkladu dramatu. Kým postava je, proč jedná, jak jedná, a jaké jsou motivace pro její jednání a činy. Obhájci se převtělují do postavy a snaží se přesvědčit ostatní o tom, jací jsou a proč takoví jsou. Názor střídá názor a jak lektori, tak ostatní frekventanti kladou doplňující otázky, zkoumají přednesený výklad ze všech stran. Kromě Gazdiny roby čekají v následujících hodinách na svůj výklad třeba její pastorkyňa, Nora či slečna Julie.

„Narozdíl od podzimního soustředění nabízí letní pobyt navíc možnost zabývat se režijní a dramaturgickou reflexí viděných představení,“ vysvětluje Milan Schejbal další blok, který po krátké pauze následuje. Shodou okolností je tentokrát jedním z nich práce lektora Ludka Horkého Ostře sledované vlaky. Možná by někoho překvapilo, jak otevřeně se představení rozebírá a analyzuje. Žádná falešná úcta k lektorovi a i Luděk pobízí všechny k

dalším a dalším názorům, které nemusí být vždy přívětivé. Odhaluje zároveň posluchačům své motivace a svůj režijní výklad dramaturgie.

Jistým ozvláštňením je přítomnost scénografky Kateřiny Baranowské, která by měla v několika dnech

předat alespoň základní vzhled do scénografie a jejích pravidlech a možnostech. „Kateřina se zapojuje i tak, že nám k našim koncepcím řekne i něco z pohledu scénografa,“ vysvětluje Štěpán z České Lípy. Tento týden jde jen o první ořukávání, větší prostor by scénická a kostýmní výtvarnice měla dostat na podzimním soustředění.

Jelikož jde v Kurzu praktické režie o seminaristy „až v první řadě“, povídali jsme si i o motivaci, která je do semináře přivedla. „KoPR mě zajímal proto, že je vlastně komplexním pohledem na divadlo. To mě na tom hodně zaujalo. Chtěl jsem si taky zkusit práci s Milanem Schejballem, nalákalo mě i absolventské představení předchozího běhu Naši furianti,“ prozrazuje svůj výběr semináře Štěpán, který je v Kurzu praktické režie spolu s partnerkou Kristýnou.

„Jsem ze souboru Ampluka Třebíč a o KoPRu mi vyprávěl kolega v divadle, zaujalo mě to a navíc znám Milana Schejbala z přehlídek. Nemám zatím úplně režisérské ambice, spíš herecké, ale i pro herce je užitečné znát zákonitosti režijní práce. A je možné, že režirovat nakonec i budu,“ říká zase Jakub.

*Martin Rumler
absolvent Kurzu praktické režie číslo 5*

JAK HODNOTÍTE LETOŠNÍ PIKNIK?

Bavilo mě, že Piknik organizačně fungoval. Pak mě baví, že tu nejsou žádné problémy s místními obyvateli. Je to pro mě první celotýdenní Volyně, je mnohem masovější, než když probíhala ve dvou víkendech. Toho jsem se trochu bál, ale je to v pohodě.

Přívětivé, laskavé, rozhodně inspirující!

Řada pěkných představení, která pobavila. Byla jen škoda, že na sále nefungoval bar, ale čajovna byla příjemná. Rodinnější atmosféra ve srovnání s Hronovem.

Loni bylo vyhlášení výsledků na plovárně, tak si říkám, že je škoda, že tomu letos také není stejně. Podmínky, co se počásí týče, jsou ideální.

Jsem spokojený, viděl jsem spoustu zajímavých a nápaditých inscenací. Výjimečně letos nesrovnatelně lidštější a věcnější

porota, což se o loňském ročníku říct nedalo.

Roman

Za mě skvělé a hrozně nabitě, povedlo se mi splnit předsevzetí konečně podívat se na plovárnu. Zprovoznili jsme si vířivku. Souborový seminář s Hankou Frankovou byl opravdu přínosný. Mám pocit, že oproti loňsku tady byla velká koncentrace slušných představení. Je skvělé, že je přehlídka koncentrovaná na jednom místě. Servis fajn, možná bych ocenila větší porce na oběd, ale to se dá vyřešit okýnkem.

Helena

Letošní ročník byl poměrně dost nabitý, poměrně dobrým divadlem, mám za to, že tady bylo minimálně šest dobrých představení, která bych si uměl představit na Hronově. Hezky se mi tady hrálo, přišlo mi, že publikum bylo vděčné a chtělo přistoupit na inscenaci. Moc jsem si užil seminář se Štěpánem Páclem, který je můj guru. Hezky jsme se, i přes věkový rozdíl, stmelili. U poroty vyzdvihují konkrétnost, konstruktivitu a touhu pomoci. Nebyli zbytečně negativní nebo zlí.

Vojtěch

... dokončení ze strany 1

Nakonec se tam každá našla. A fakt si nemyslím, že ten rozdíl amatér profesionál je nějak zvlášť velký...

Taky hodně navzájem spolupracují, třeba tady na Pikniku jsme měli několik případů...

Já si hlavně myslím, že je tu spousta šikovných lidí a taky těch, co se opravdu nedostali na školu a nehodlají se tam vnucovat. Viděla jsme strašně moc talentů, kteří neměli žádnou školu, je to otázka štěstí, být na pravou chvíli na pravém místě.

Jak jste se od divadla dostala k šansonu?

Pracovala jsem v rádiu Limonádový Joe, kde jsem dělala jakéhosi majordoma a vysílala. Měli jsme klub a já jsem si tam hrála na barovou zpěvačku. Jednou tam přišel Luboš Nohavica a přinesl mi hudbu, já jsem si napsala text a bylo to. Pak nás z klubu vyhodili, a tak jsme to spolu zkusili. Shodou okolností jsem se poté dostala do televize. A když jste v televizi, tak máte leckteré dveře otevřené. Lidi chodili na tu paní z televize a tím jsme se dostali do podvědomí. Kdybychom si ty písničky zpívali někde v rohu, tak to asi nikdo neví.

Anežka Malčíková a Irena Knetlová

FAGI

KRÁTCE

Dajána

Lidé o ní říkají, že je v lásce nestálá,
ona zatím potají jediného v mysli má.
Na toho, kdo klid jí vzal, dnem i nocí
čeká dál,
Krásná, bláhová Dajána.

Na toho kdo klid jí vzal, dnem i nocí
čeká dál.

Dajána má v srdci žal, žije marným
vzpomínkám,
Předstírá-li ve dne smích, pláče v
nocích bezesných,
Krásná, bláhová Dajána.

Srdce, které zastesklo si, s úsměvem teď
žal svůj nosí,
stále čeká, čeká dál, o, o, o o o o o ...